

מסכת גיטין

פרק ד משנה ה

מי שחייב עבד וחציו בן חורין, עובד את רבו يوم אחד ואת עצמו يوم אחד, דברי בית הלל. אמרו להם בית שמאי, תקונתם את רבו, ואת עצמו לא תקונתם. לשא שפחה אי אפשר, שכבר חציו בן חורין. בת חורין אי אפשר, שכבר חציו עבד. יבטל, והלא לא נברא העולם אלא לפreira ולרביה, שנאמר (ישעה מה) לא תהו בראה, לשבת יצרה. אלא מפני תקון העולם, כופין את רבו ועושה אותו בן חורין, וכותב שטר על חצי דמיו. וחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי: